

VI.

*Sương máu triều lên em có biết
Ta lặng nhìn em tự phút giây
Ngón tay sợi tóc là hoa nở
Trong từng giọt lệ tiếng đàn ai.
(thơ Trần Nghi Hoàng).*

Nha Trang, thứ Ba ngày 10/9/1974

Quả thật là tôi bi quan quá mức, bởi vì chiều nay, sự trở lại của anh –giữa cái lúc tôi không còn chờ đợi—đã nói lên trọn vẹn tình yêu anh dành tặng cho tôi.

Khi biết ra mấy ngày qua tôi sốt mê man, ánh mắt anh nhuốm đầy ân hận:

“Vây mà anh cứ ngỡ rằng em vui lắm! Từ buổi chiều ở đây về, câu chuyện vị bác sĩ người Mỹ si mê em đề cập một cách kỳ quái lên anh. Anh cáo bệnh rút vào phòng mà mãi vẫn không thể nào tự giải thoát. Cho đến hôm qua, đọc cuốn Docteur Zhivago, tới đoạn

Luật sư Komarovski trình bày cho Zhivago nghe cái ý muốn đưa Lara đi ngoại quốc, thoát ra ngoài vòng hiểm nguy xuất phát từ cuộc Cách mạng 1917 trên toàn thể nước Nga, ông ta đã nói với Zhivago: ‘Anh là đàn ông. Anh làm theo như ý anh muốn, làm thành điên giỡn với chính mạng sống của mình, đó là quyền tối thượng của anh. Nhưng Lara không được tự do. Nàng là một người mẹ, nàng còn phải chịu trách nhiệm trên mạng sống một đứa nhỏ. Nàng không thể làm những việc điên cuồng và không có quyền sống ngoài thực tế...’

tự nhiên anh thấy như cát được gánh nặng từ ba ngày trước. Anh đã muốn chạy bay đến để nói cho em hay điều ấy, **bởi anh tin chỉ có em thôi mới hiểu hết được những ngõ ngách trong tâm hồn anh.**”

Đưa ngón *harmonique* của tôi lên môi, anh tâm sự:

“Ba ngày sống trong tâm trạng nặng nề mất mát, anh tự hỏi, nếu như không tìm đọc được những dòng trên thì không biết anh sẽ ra sao? Chúng mình đúng là hai nghệ sĩ thực sự, mỗi người đều muốn làm cho nhau những điều tận thiện tận mỹ mà vì cái này cái kia cứ loay hoay mãi đâm thành rối loạn. Tình yêu chúng mình không phải chỉ ở bề mặt bình thường, mà bên dưới, nó còn tiềm ẩn rất nhiều điều sâu kín. Đó là sự khác biệt giữa anh với mọi người đàn ông, và giữa em với mọi người đàn bà.”

Trên anh tỏa ngời nét say mê nồng nhiệt:

“Nếu có người bạn nào trở lại câu hỏi ‘*Mối tình Zhivago đi đến đâu rồi?*’, anh hẳn sẽ trả lời: ‘*Mối tình của chúng mình sẽ không bao giờ kết thúc bởi Lara của Boris Pasternak trong cơn nguy biến*’

vẫn còn biết chọn sự thoát thân, còn Lara của anh khác biệt ở chỗ bằng lòng đón nhận nguy cơ với anh một cách kiêu hãnh’.”

Vuốt những sợi tóc lòa xòa nơi trán tôi, anh tiếp:
“Đó cũng chính là điều anh muốn tạ ơn em!”

Tôi thật sự ngạc nhiên trước sự biến thể chiều nay của anh.
Lại nghe anh nói:

“Càng những lúc như vậy, anh càng yêu em nhiều hơn nữa. Chỉ với em duy nhất, anh mới thấy thật thoải mái khi đối diện. Bên em, anh vẫn lưu tâm đến đời sống cơm áo, nhưng bên em, anh tìm ra điều rằng, khi anh nói hoặc không cần phải nói, em cũng hiểu và chấp nhận được tư tưởng anh. Nhiều người nghe, có thể cho là anh đang nghĩ chuyện cung trăng, nhưng anh tin chỉ có em là không như thế.”

Đưa ngón tay vẽ ngang vẽ dọc lên trán tôi, thái độ anh y hệt một chàng trai biết yêu lần thứ nhất:

“Cả cuộc sống anh từ nay tùy thuộc vào vàng trán thông minh và đôi mắt sáng rỡ này. Giá gì anh có thể ngồi ôm đôi bàn chân em, giữ cho giấc ngủ em yên lành, 10 năm, 20 năm, anh tin mình vẫn làm được. Anh cũng xin nói, bất cứ giờ phút nào dù ngày hay đêm mà tìm ra từ ngữ diễn tả trọn vẹn tình yêu cho em, anh sẽ bay lại đây kể em nghe ngay.”

Và anh cười:

“Cách đây ba ngày, anh Hà khi nghiệm lá số tử vi của anh, đã nói một câu rất lạ: *‘Cậu sẽ chết vì một người phụ nữ.’* Nghe vậy, anh thích lắm.”

Tôi lắc đầu:

“Chắc không phải là em, bởi *đâu bao giờ em muốn làm cho anh khổ, huống hồ cái chết?*”

Anh đưa ra nhận định:

“Có thể em là nguyên nhân. Anh thích được chết vì em.”

Xiết chặt tay tôi, anh bày tỏ:

“Trên hết, do từ tâm hồn và đầu óc em mà anh yêu em ghê gớm. Em đến với ngay anh vào lúc anh rơi xuống tột cùng bậc thấp nhất trong đời sống, để từ tình yêu của em, anh ngoi lên từng chút. ***Vai trò em vô cùng quan trọng, chiếm hữu một vị trí rất đặc biệt trong đời anh.*** Vậy, dù em có thế nào, anh vẫn chỉ thấy em hoàn hảo để mà yêu em, mãnh liệt yêu em. Em phải tin điều ấy.”

□

Nha Trang, thứ Tư ngày 11/9/1974

Ngôi biệt thự của mẹ tôi tọa lạc trên đường Quang Trung, gần ngã tư Quang Trung -- Hoàng Tử Cảnh, gồm hai tầng lầu, nhiều phòng, với một cái sân rộng, dành để dùng trong các kỳ hè gia đình từ Sài Gòn ra Nha Trang nghỉ mát.

Thời gian đầu về đây, tôi cho vợ chồng Minh & Thơ, một người bạn chơi trống trong ban nhạc, dọn đến trọ nửa phần nhà dưới. Khi Minh bị bắt quân dịch, Thơ vẫn lưu lại với tôi.

Kỷ niệm là những chiều tắt nắng, cả hai cùng sửa soạn để đến *dancing* (Thơ làm vũ nữ ở Baccara). Kỷ niệm cũng chính là những đêm 11:40 khuya, trở về, ăn với nhau một bát cơm, kể cho nhau nghe những câu chuyện vũ trường, tôi nói về anh và Thơ nói về những người khách.

Có lần Thơ tâm sự:

“*Chúng mình được run rủi gặp nhau trong cùng hoàn cảnh cô đơn, chị nghĩ có buồn không? Riêng em thấy vậy lại hay, em thích sống thế này với chị hơn là với ai khác.*”

Một người bạn hiện diện trong kỷ niệm tình yêu anh với những cuộc vui, những lời chia xẻ và những tháng ngày hiu hắt. Thời gian này, sau anh, Thơ đúng là khuôn mặt gần gũi nhất với tôi trong giới nghệ sĩ và ăn chơi tại Nha Trang.

□

Nha Trang, thứ Năm ngày 12/9/1974

Lúc 10 giờ tối, đang ngồi với anh trên sàn *ciment* ngưỡng cửa hậu trường nhìn ra ngoài biển, chị Hoàng Cầm bỗng chạy đến, bật tiếng la nhỏ:

“Bà Lan đang ở ngoài *restaurant!*”

Về hốt hoảng cực kỳ hấn lên mặt chị, một chiếc giày sút văng khỏi chân. Thốt nhiên, tôi nghe xúc động đến gần lão đảo. Anh bảo để mặc anh lo liệu, cùng chị Hoàng Cầm trở ra *dancing*.

Hằng đêm trong Nautique, ai cũng biết vị bác sĩ người Mỹ quen mặt “trồng cây si” tiếng đàn tôi. Từ trước, chưa một lần tôi nhận của ông ta lấy một cánh hoa, nhưng đêm nay lại khác; tôi theo anh Hoàng Cầm đến bàn ông, ngồi trò chuyện. Không khí ban nhạc bỗng như sôi động hẳn. Các cô vũ nữ vừa bước theo điệu nhạc vừa liếc về phía tôi. Phương Hoa đang hát trên sân khấu, ngó xuống tìm ánh mắt tôi, mỉm cái cười âm áp. Và anh thì nhảy với người đàn bà một bản Boston đèn mờ.

... ..

Lúc này đã 1 giờ khuya, ngồi nơi bàn viết nhìn ra con đường Quang Trung vắng lặng, tôi ngẫm lại rất sâu mọi chuyện trải dài từ ban tôi ở Nautique. Nhớ chị Hoàng Cầm với khuôn mặt cực kỳ hốt hoảng, nhớ bản *valse* đèn sáng chị thể chân anh mà nhảy với người đàn bà, nhớ bản *Beau Danube Bleu* tôi đàn lộn xộn, nhớ những lời vị bác sĩ Mỹ nói với anh Hoàng Cầm về tôi...

Tôi cũng nhớ từng lời trò chuyện giữa hai chúng tôi trên sàn *ciment* trước khi người đàn bà tìm tới Nautique.

Ban tôi, khi phân tích với nhau về tác phẩm Dr. Zhivago, tôi nói:
“Dù em mang hoàn cảnh Lara, bị cuộc đời xô đẩy, nhưng trong em lại chỉ đầy đầy cá chất Zhivago, con người tạo hoàn cảnh và chịu đựng cái hoàn cảnh ấy.”

Anh đồng ý...

Và bây giờ, một mình giữa khuya, tôi cứ ngẫm đi ngẫm lại về “vai trò Zhivago” đã nói với anh. Nhiều hình ảnh vây kín trí óc. Từ một con người yêu chuộng tự do trên hết, tôi đã lao vào đời anh với chẳng chút đo lường dè dặt. **Chính tôi tạo hoàn cảnh và cuốn hút anh theo trong cái tình điên đảo.** Chính tôi trách nhiệm sự khuấy động cuộc đời anh vốn đã nhiều năm chịu đựng. Vậy thì cũng chính tôi –mà không phải anh—sẽ là người hứng nhận tất cả những đau thương mạnh mẽ về sau.

Cố gắng nhưng chẳng thể ngủ, tôi ngồi dậy, lôi lá thư vừa nhận từ Sài Gòn ra đọc:

“...Vân San dễ thương ghê lắm. Nó cứ lượm được tờ giấy nào là lại cầm lên đọc to, gọi là thư của cậu Trọng gửi về từ bên Tây Đức. Và sau đây là những lời nó tự nghĩ ra: ‘Mãn bu me mua cặp táp cho San, mua sách cho San đi học, San đừng nằm dưới đất, đừng ở trường, đừng ra đường chơi...’ Mẹ mua cho nó nhiều đồ chơi, nó đem cho thằng Trí cái xe lớn và đẹp nhất. Theo Châu nghĩ, chị đừng nên đem nó đi đâu nữa. Mẹ cần có nó và nó cũng cần có gia đình bà ngoại. Cuộc sống vô định của chị không thích hợp với sức khoẻ non yếu của San.”

Tôi hôn lên tờ thư. Đột nhiên thấy nước mắt mình ứa ra khỏi khoé; giọt lệ hiếm hoi vẫn luôn chảy ngược vào trong mi mắt. Trong một nháy, tôi tự dưng thấy mình vô cùng nhỏ bé. Trong một thoáng, mọi nỗi dày vò sâu xé tâm can từ ban tối bỗng tan loãng hết theo hình ảnh thiên thần của Vân San.

□

Nha Trang, thứ Sáu 13/9/1974

Sáng sớm đi bộ ra biển, thích thú kỳ lạ. Trở về với một bó hoa *marguerite* mua ở chợ Đầm, trí óc thanh thoi, tôi dẹp hẳn mọi hình ảnh buồn bã đêm qua để bắt đầu lại một ngày tin tưởng mới.

□

Nha Trang, thứ Bảy 14/9/1974

Những chi tiết chị Hoàng Cầm và anh Phong kể cho nghe trong Nautique về sự hung dữ ghê gớm của người vợ anh khiến tôi bàng hoàng không ít. Chẳng phải sợ, mà chính là cảm nghĩ buồn bã –tưởng rằng đem được chút nào hạnh phúc cho anh, không ngờ chỉ dim chét

anh hơn trong cái thảm kịch gia đình riêng rẽ—cứ vậy khốn trí não tôi từng lúc.

Anh Thông *guitare basse* cũng nói:

“Anh chưa thấy người nào khổ như anh Ngọc. Giá là anh, anh đã bỏ bà ấy từ lâu! Hôm thứ Sáu, trong cuộc cãi vã có anh chứng kiến, bà Lan làm ầm ĩ, khóc lóc, rồi la lớn ‘*Tôi chém, tôi đốt hết, không để ông tự do sống cùng con đĩ nào đâu!*’ Từ nhiều năm qua, anh Ngọc thất bại liên miên trên công việc; đời sống lại gặp một người vợ quá hung dữ. Anh nghĩ, bây giờ trong tay chỉ còn mỗi tình yêu Thu Vân mà lần này để mất, anh ấy dám tự tử lắm!”

□